

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/153/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4420200843
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4420200843.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: P. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX, t. č. V., V. XX, proti žalovanému: AGROVAŽAN s. r. o., Štúrovo, Športová 29, IČO: 31 424 384, zastúpený JUDr. Milanom Pejhovským, bytom Bratislava, Jakubovo námestie 9, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaniach žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 23. októbra 2020 č. k. 13C/12/2020-83 takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
- III. Odvolanie žalovaného **o d m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. B., zapísané Okresným úradom Nové Zámky, Správa katastra na LV č. XXX ako parcela č. 21/3, parc. č. 21/17 a parc. č. 738/21 zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 129, § 130, § 134 Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.1. Žalobca v podanej žalobe tvrdil, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol vydržaním, keďže ich užíva od roku 2006, kedy ich spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o., ktorej je jediným spoločníkom a konateľom, kúpila. Už vtedy na nich stála stavba so súp. č. XXX, ktorú vlastní od roku 1992. Z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi F. X. a M. O. ako predávajúcimi a žalovaným ako kupujúcim zo dňa 13. 02. 2006 súd zistil, že žalovaný odkúpil nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto sporu, pričom za neho kúpnu zmluvu podpísal žalobca ako jeho konateľ. Žalobca vo vyjadrení pred súdom 10. 06. 2020 uviedol, že po kúpe v roku 2006 pozemky užíval ako majiteľ žalovaného, pričom keď zmluvu za spoločnosť AGROVAŽAN podpisoval, vedel, že ich kupuje v prospech spoločnosti, a nie pre seba. Nevie, prečo to napísal na spoločnosť, a nie na seba, asi z neznalosti.

1.2. Z vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že žalobca v čase, kedy spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o., Štúrovo, ktorej bol jediným konateľom, kúpnu zmluvou nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a zmluvu za spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o. podpisoval. Žalobca vedel, že nehnuteľnosti kupuje v prospech spoločnosti, a nie v prospech seba, čo samé aj pred súdom uviedol. Je irelevantné, aké pohnútky ho k tomu viedli, nepochybné totiž je, že žalobca nemohol mať nikdy ani len subjektívny pocit o tom, že by predmetné nehnuteľnosti vlastnil ako fyzická osoba. Žalobcovi nesvedčí žiaden nadobúdaci titul, neexistuje právny dôvod, a to ani domnelý, k tomu, aby mohol byť

so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu nejaký právny titul svedčí. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe predpokladom pre vydržanie. V danom prípade nemožno hovoriť o dobromyseľnosti žalobcu v tom, že mu vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú užíva, patrí, pretože od samotnej kúpy predmetných nehnuteľností si musel byť vedomý, ako to sám pred súdom uviedol, že nehnuteľnosti, ktoré užíva žalovaný, žalovanému aj patria. Z uvedených dôvodov, aj vzhľadom na výklad ustanovení o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním (bod 10. až 13.rozsudku) nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok vydržania, preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.3. V danej veci potom uznávací prejav žalovaného, ktorý nie je podložený splnením podmienok vydržania vlastníctva zo strany žalobcu, je zjavným zneužitím práva a je v rozpore s článkom 5 CSP a ako takému súd nemôže poskytnúť ochranu. Pokiaľ ide o povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom z uznania, považuje súd za potrebné uviesť, že podľa jeho názoru, spôsob, ktorý zvolil žalobca v spolupráci so zástupcom žalovaného (udelením plnej moci v mene spoločnosti, ktorej jediným spoločníkom a konateľom je sám žalobca, a následné uznanie nároku v jej mene) ako postupovať v tomto konaní nemožno, pretože to prináša zneužitie práva.

1.4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 257 CSP, keď dôvody hodné osobitného zreteľa vzhliadol na strane žalovaného, ktorému by nárok na náhradu trov konania svedčil v tom, že jednak jediným spoločníkom žalovaného a jediným konateľom je žalobca (ktorý vystupuje na oboch stranách sporu a zároveň zaviniť tento spor a inicioval, čím spôsobil sám, že žalovanému nejaké trovy konania vôbec vznikli), ale zo strany žalovaného pri jeho uznávacom prejave ide o zjavné zneužitie práva a z týchto dôvodov mu náhradu trov konania priznať nemožno.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a rozhodnutia vo veci rozsudkom pre uznanie. Namietal, že súd prvej inštancie sa rozhodol sporovým stranám oznámiť svoj „predbežný názor“, hoci v zápisnici zo dňa 30. 09. 2020 o tom nie je zmienka, avšak existuje záznam z pojednávania. Takýto časový sled považuje za nelogický, vážny, majúci aspekt „šokujúceho rozhodnutia“. Poukazoval na poučovaciu povinnosť súdu, ktorá mala smerovať k tomu, aby účastník konania svoju povinnosť tvrdenia a k nemu sa viažuce dôkazné bremeno uniesol tak, aby vedel - mohol rozumieť, predpokladať ako súd rozhodne, a to ešte skôr, ako bude vyhlásené rozhodnutie vo veci samej. Poukázal v tejto súvislosti na princíp koncentrácie konania a na judikát NS SR 5Cdo/2009 (?) z 09. 06. 2010. V otázke právneho posúdenia sa javí rozhodujúcim aspektom zamedzenie prekvapivých rozhodnutí. Aj v zmysle uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo 42/2010 stál občiansky súdny poriadok na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy.

2.1. To všetko súd nemusí a nemá urobiť, ak žalovaný vydá vyhlásenie o uznaní žalovaného nároku (uznesenie NS SR 3Cdo 437/2013 zo dňa 19. 11. 2015). Súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 30. 09. 2020 urobil jemu ako žalobcovi (údajne dvojjedinej podobe občan/žalobca a vlastníka žalovanej obchodnej spoločnosti) s poukazom na článok 5 CSP a normy Občianskeho zákonníka výčitku, že koná nemravne a že zneužíva svoje práva. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 21Cdo 992/1999 z 28. 06. 2000, v zmysle ktorého za zneužitie výkonu práva možno považovať také konanie, ktorého cieľom nie je dosiahnutie účelu a zmyslu sledovaného právnou normou, ale ktoré je v rozpore s ustálenými dobrými mravmi vedenými priamym úmyslom spôsobiť inému účastníkovi ujmu.

2.2. Ďalej poukázal na nález ÚS ČR II. ÚS 519/2008 z 25. 09. 2008, ale aj nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 1737/2008 zo 17. 02. 2010, v zmysle ktorého, ak výkon práva jedného subjektu bol len prostriedkom umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, pričom dosiahnutie pravého zmyslu a účelu sledovaného právnou normou by pre konajúci subjekt zostalo vedľajšie a z jeho hľadiska by bolo bez významu, išlo by síce o výkon práva, ktorý je formálne so zákonom v súlade, avšak šlo by o výraz zneužitie tohto subjektívneho práva na úkor druhého účastníka, a teda o výkon v rozpore s dobrými mravmi.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním i žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny a rozhodnutia vo veci rozsudkom pre uznanie. Písomný obsah odvolania žalovaného je totožný s odvolaním podaným žalobcom.

4. Súd prvej inštancie doručil vzájomne podané odvolania stranám sporu a k odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný podaním zo dňa 20. 11. 2020, v ktorom oznámil, že odvolanie žalobcu vyjadruje pravdu a právna kvalifikácia záležitostí je korektná, rozsudok súdu prvej inštancie sa jasne prieči tejto vôli, ktorú žalovaný vyjadril uznaním žalovaného nároku.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie žalobcu bolo podané včas a oprávnenou stranou sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť. Odvolanie žalovaného bolo potrebné podľa § 386 písm. b/ CSP odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

6. Predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. B., ktoré sú zapísané OÚ Nové Zámky, Správa katastra na LV č. XXX ako parc. č. 21/3, parc. č. 21/17 a parc. č. 738/21. Žalobca tvrdil, že vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol vydržaním, keď ich užíval od roku 2006 a kedy ich spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o., ktorej je jediným spoločníkom a konateľom, kúpila a už vtedy na nich stála stavba so súp. č. XXX, ktorú vlastní od roku 1992. Žalovaný, spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o., nadobudla predmetné nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 13. 02. 2006 od predávajúcich F. X. a M. O., pričom za žalovaného zmluvu podpisoval žalobca ako konateľ spoločnosti. Žalobca na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 10. 06. 2020 uviedol, že keď zmluvu za spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o. podpisoval, vedel, že pozemky kupuje v prospech žalovaného, a nie pre seba.

6.1. Prehlásením zo dňa 15. 04. 2020, doručeným súdu prvej inštancie dňa 20. 04. 2020, žalovaný uznal nárok uplatnený podanou žalobou, uznával vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalobcu, pričom žalobca, ktorý je konateľ žalovaného, robí uznanie v mene obchodnej spoločnosti AGROVAŽAN, s. r. o. a navrhol, aby súd rozhodol v danej veci rozsudkom pre uznanie.

7. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom podanú žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že u žalobcu nemohlo dôjsť k naplneniu podmienok vydržania, pretože mu nesvedčí žiaden nadobúdaci titul, neexistuje právny dôvod, a to ani domnelý k tomu, aby žalobca bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vlastnícke právo k nehnuteľnostiam patrí. Pokiaľ ide o uznávací prejav žalovaného, tento vyhodnotil tak, že nie je podložený splnením podmienok vydržania vlastníctva zo strany žalobcu, je zjavným zneužitím práva a v rozpore s článkom 5 CSP, preto mu súd nemôže poskytnúť ochranu.

8. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8.1. Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, správne posúdil otázku vydržania, jeho základné predpoklady a vyvodil aj správny právny záver, že žalobca nespĺnil zákonné predpoklady vydržania, s ktorým záverom sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

10. Podľa § 134 odsek 1, 2 Občianskeho zákonníka, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má v nepretržitej dobe v držbe po dobu 3 rokov a ide o nehnuteľnosť, a po dobu 10 rokov, ak ide o nehnuteľnosť. Takto nemožno nadobudnúť vlastníctvo k veciam, ktoré nemôžu byť predmetom vlastníctva alebo k veciam, ktoré môžu byť len vo vlastníctve štátu alebo zákonom určených právnických osôb (§ 125 OZ).

11. Podľa § 129 odsek 1 Občianskeho zákonníka, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou, alebo kto vykonáva právo pre seba.

12. Podľa § 130 odsek 1 Občianskeho zákonníka, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Ustanovenie § 134 odsek 1, 2 OZ upravuje vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Ide o nadobudnutie vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. Vydržanie vlastníckeho práva a jeho nadobudnutie v dôsledku kvalifikovanej držby veci vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodob ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym.

O dobromyseľnosti možno hovoriť vtedy, keď držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, nie iba zo subjektívneho hľadiska a treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, resp. Nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí, a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný omyl, ku ktorému došlo, napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v nie úplnej znalosti všeobecne záväzných predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, je nesporné, že žalobca nemohol byť dobromyseľný o tom, že mu sporné nehnuteľnosti patria. Sám v konaní uviedol, že síce pozemky užíval od roku 2006, ale vedel o tom, že pozemky kupuje žalovaný, teda spoločnosť AGROVAŽAN, s. r. o. a nekupuje ich v prospech seba ako fyzickej osoby. Sám uviedol, že nevie, prečo napísal nehnuteľnosti na spoločnosť, možno z neznalosti (výpoveď žalobcu na pojednávaní dňa 10. 06. 2020). Rovnako je nesporné, že žalobcovi nesvedčí žiaden nadobúdaci titul (ani domnelý právny dôvod), že by mohol byť, vzhľadom na všetky okolnosti, dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosti patria. Z uvedených dôvodov preto nebolo možné ani len uvažovať o tom, že by žalobca mohol byť dobromyseľný a nadobudnúť vlastnícke právo k žalovaným nehnuteľnostiam titulom vydržania. Závery súdu prvej inštancie preto o tom, že nedošlo k naplneniu podmienok vydržania, sú správne a odvolací súd sa s nimi v celom rozsahu stotožňuje.

14. Odvolací súd sa stotožňuje aj s posúdením uznávacieho prejavu zo strany žalovaného súdom prvej inštancie.

15. Podľa § 282 Civilného sporového poriadku, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

15.1. Úkony, ktorými sporové strany disponujú konaním alebo jeho predmetom, sa označujú ako dispozičné procesné úkony. Určité úkony však majú aj relevanciu vo vzťahu k hmotnému právu a tými sú zmier a rozsudok na základe uznania alebo vzdania sa nároku. V prípade uznania a vzdania sa nároku strany prejavia hmotno-právny úkon voči súdu (nie voči sebe navzájom) a súd musí meritórne rozhodnúť. Ak sú splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 282 CSP, je súd povinný rešpektovať procesnú situáciu, ktorá nastala v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného a musí vydať rozsudok na základe uznania nároku.

Odvolací súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu, dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že uznávací prejav žalovaného (za ktorého konal ako konateľ žalobca) je v rozpore s hmotným právom a uvedený dispozičný úkon (uznanie nároku) je zneužitím práva. Zneužitie práva je

vždy potrebné posudzovať vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. V danej veci je nesporné, že žalobca vystupuje ako fyzická osoba, ktorá sa domáha určenia vlastníckeho práva proti žalovanému - spoločnosti AGROVAŽAN, s. r. o., kde jediným konateľom a spoločníkom je žalobca. Žalobca ako konateľ žalovaného, domáhajúc sa svojho nároku, napriek tomu, že si bol vedomý, že nehnuteľnosti nadobudol žalovaný, sa domáha priznania nároku a to rozsudkom na základe uznania nároku zo strany žalovaného, v mene ktorého vystupuje ako konateľ zastúpený právnym zástupcom. V zmysle jeho pokynu potom právny zástupca uskutočnil dispozitívny úkon, keď navrhol, aby súd rozhodol na základe uznania nároku. Takýto výkon v zhode s názorom súdu prvej inštancie nemôže požívať právnu ochranu. Žalobca sám v konaní uviedol, že nehnuteľnosti nadobudol žalovaný na základe kúpno-predajnej zmluvy a nenadobudol ich sám ako fyzická osoba. Napriek uvedenému, postupoval tak, že svoj nárok ako konateľ žalovaného uznal. Takýto postup je potrebné charakterizovať ako zneužitie práva na to, aby bol vo veci úspešný.

16. Žalobca v podanom odvolaní namieta, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé rozhodnutie a postup súdu prvej inštancie považoval za nepredvídateľný.

17. Predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť k ich preukázaniu dôkazy. Sudcov iný právny názor, než je názor účastníkov konania, môže súd účastníkom v priebehu konania oznámiť. Účelom oboznámenia účastníkov konania s tzv. predbežným právnym posúdením veci je zameranie dokazovania na sporné skutočnosti tak, aby sa predbežný právny názor sudcu potvrdil alebo vyvrátil. Úmyslom zákonodarcu, ako to vyplýva aj z Dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z., bolo zabrániť k vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí. Uvádza sa v nej, že účastník tak bude mať možnosť vyjadriť sa k novej aplikácii doposiaľ nepoužitého ustanovenia, resp. inštitútu na zistený skutkový stav. Ustanovenie posilňuje právo na spravodlivý proces tým, že účastník bude môcť až po samotné rozhodnutie argumentovať a predvídať možné rozhodnutie súdu. Princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“ vychádzajúci z § 213 ods. 2 OSP súvisí so zameraním na dokazovanie sporných skutočností a to tým spôsobom, aby účastníci konania dostali príležitosť predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci. Tým by sa mohol predbežný právny názor všeobecného súdu potvrdiť alebo vyvrátiť (III. ÚS 446/2010). Uvedené rozhodnutie Ústavného súdu SR je aplikovateľné aj za účinnosti Civilného sporového poriadku.

18. Z obsahu spisu je nesporné, že už na pojednávaní dňa 10. 06. 2020 súd pristúpil k vypočutiu žalobcu v záujme odstránenia rozporov zo žaloby, ako aj z pohľadu § 138 CSP. Súd vyzval žalobcu k späťvzatiu žaloby ako zjavne nedôvodnej v zmysle § 138 CSP. Následne vytýčil ďalšie pojednávanie na deň 30. 09. 2020, keďže žalobca trval na podanej žalobe. Po vypočutí žalobcu a právneho zástupcu žalovaného súd predniesol predbežné právne posúdenie veci a uviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné a ktoré dôkazy vykoná. Po vyjadrení sa tak žalobcu, ako aj právneho zástupcu žalovaného, bez toho, aby boli navrhnuté dôkazy na vykonané dokazovanie, súd vyhlásil dokazovanie za skončené. Za danej situácie, keď súd oboznámil strany sporu s predbežným právnym posúdením veci, na ktoré posúdenie mali možnosť reagovať, príp. navrhnúť dokazovanie, nie je možné považovať takýto postup súdu za nepredvídateľný a jeho rozhodnutie za prekvapivé. Z uvedeného dôvodu odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 odsek 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Podľa § 355 odsek 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

20. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané.

21. Podľa § 386 písmeno b/ CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

22. Predmetom konania bol návrh žalobcu voči žalovanému na určenie vlastníckeho práva. Súd prvej inštancie návrhu žalobcu nevyhovел a žalobu zamietol.

V danom prípade bolo potrebné skúmať, ak odvolanie podala sporová strana - žalovaný, či napadnuté rozhodnutie bolo vydané v jej neprospech s domnienkou subjektívnej prípustnosti odvolania, resp. existencie ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním. Ujma môže mať podobu formálnu, ktorá sa navonok prejavuje v odlišnosti napádaného výroku rozhodnutia od posledného návrhu sporovej strany vo veci samej v jej neprospech. Formálna ujma môže vzniknúť vtedy, ak nebolo žalobe alebo žalobnému návrhu vyhovie, čo i len sčasti, ak súd prekročil žalobný návrh alebo prisúdil niečo iné, než čoho sa strana domáhala. Ujma môže mať aj povahu materiálnu, a to vtedy, ak rozhodnutie znevýhodňuje odvolateľa alebo zhoršuje jeho právne postavenie.

Keďže odvolací súd dospel k záveru, že na strane žalovaného takáto ujma ako sporovej strane nevznikla, bolo potrebné odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. b/ CSP odmietnuť ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).